

2019. március 24.

Nyíregyháza

Istentisztelet

Cím: „Azért a bűnért már valaki szenvedett”

„³⁸és aki nem veszi fel keresztyét, és nem követ engem, az nem méltó hozzám. ³⁹Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt.” Mt 10,38-39

Szeretett Gyülekezet!

Ennek a 6 vasárnapos böjti időszaknak azt a címet adták: „Krisztus meghalt bűneinkért”. A keresztyénség 3 legnagyobb ünnepe közül az egyik az, amelyre minden vasárnap emlékezünk, hálát adunk. A nagyheti események az egész emberiség történelmét megváltoztatták és az ember egész életét megváltoztathatja. A nagypénteki halál és a harmad napon történő feltámadási esemény célt és értelmet ad az ünnepnek, az emlékezésnek, valamint az emberi életnek. Ez a böjti időszak ráhangolja az embert a nagyheti eseményre, amelynek középpontjában Jézus Krisztus halála és feltámadása

van. Ez az esemény pedig nem öncélú volt, hanem minden értünk, emberekért történt. Jézus nem mártírként vagy hősként jött erre a földre, hanem áldozatként, aki az ember bűneinek lett az áldozata. Az Atya azzal segített az emberen, hogy minden bűnt és annak minden következményét Jézusra terhelte. Egy ember vitte el a „balhét”, itta meg a levét mindannak, amit te meg én tettünk. Hogy egészen közel hozzám hozzátok ezt az eseményt, egy igaz történetet hadd meséljek el, amely néhány évtizeddel ezelőtt történt meg az Amerikai Egyesült Államokban. *„Egy ikertestvérpár, akik közül az egyiknek rendezett volt az élete, egy élő hitű, gyülekezetbe járó fiatalember, aki az Úr gyermeke lehetett. Kiegyensúlyozott élete volt, szerette az Urat, nagyon ragaszkodott Hozzá. Az ikertestvére élete azonban lecsúszott, belekeveredett egy rossz társaságba, bűnöztek, a város azon negyedében rosszhírű bandával járt nap, mint nap. Történt egy nap, hogy előre megterveztek egy rablást, amely sajnos kettősgyilkosságba torkollott, s ezt a gyilkosságot ez a fiú követte el. Próbált menekülni a tett színhelyéről, nyo-*

mában a rendőrség, ruhája tiszta vér volt. Ez a fiú pedig csak menekült, minden erejét összeszedve próbált elbújni a rendőrség elől. Haza rohant, s mikor látta az otthon lévő ikertestvére zilált, vérben úszó testvérét, tudta, hogy nagy a baj. Azt mondta neki: add át nekem a véres ruháidat, te vedd át az enyémet, rohanj, menekülj, én majd mindent elintézek. Ő el is tűnt. Nem telt el sok idő, a rendőrség a tett színhelyéről megérkezett a lakásra, bementek, s elfogták az ártatlan fiút, aki közben magára vette a vértől ázott ruhát. A kézzelfogható bizonyítékok miatt a bíróság gyorsított eljárást folytatott le, s mivel a vád előre megtervezett, különös kegyetlenséggel elkövetett gyilkosság volt, ezért a bizonyítékok egyértelműsége miatt hamar meghozták az ítéletet, halál. Közben a másik fiú a szomszédos államokba menekült, s ott próbálta magát meghúzni valahol. Teltek-múltak a hónapok, s a fiú a halálsoron várta, hogy végre hajtsák az ítéletet. El is jött a nap, mikor is a fiút kivégezték. Néhány hónap múlva az ikertestvért annyira megviselték a történetek, hogy visszajött az államokba, s elhatározta magában, hogy megkeresi a bírót, aki az ítéletet hozta, s feladja magát. Úgy is tett,

a bíró elé állt, s elmondta neki, hogy abban a rablógyilkosságban, amelyben meghozta az ítéletet, s a testvérét kivégezték, az ártatlan ikertestvérét végezték ki, nem ő követte el a bűntényt, hanem ő, aki most előtte áll. A testvére ártatlan volt, neki kellett volna bűnhődnie. Ekkor a bíró azt mondta neki: „Fiam, azért a bűnért már valaki szenvedett! Menj el, élj ennek tudatában!”

Ennek az ártatlan fiúnak kellett testvére minden bűnét elhordoznia. Ő itta meg a levét, vitte el a balhét, hogy a testvére megmenekülhessen. Úgy menekülhetett meg, hogy azért a bűnért valaki szenvedett. Tulajdonképpen ez történt a golgotai kereszten. A böjti vasárnapok címe is erre emlékeztet „Krisztus meghalt bűneinkért” ártatlanul, egyedül vitte el a balhét, hogy te meg én megmenekülhessünk. Bele gondoltál-e már ebbe úgy egészen komolyan, hogy neki mibe került, hogy te itt lehess, ezt végighallgasd?! Vagy elsiklasz felette, mert végül is nem neked került sokba! „Azért a bűnért már valaki szenvedett” – hangzott a bírói válasz a fiúnak, s gondolj bele, ha elfogadtad az Atya ítéletét, miszerint Jézus Krisztusra terhelte bűneid minden ítéletét és következményét,

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

akkor neked is ugyan ezt fogja mondani az Atya, amikor megvalod neki bűneidet és majd egyszer elé fogsz állni: „azért a bűnért már valaki szenvedett”. Ez a mondat jelentheti neked az életet, az örök életet! Szeretnéd – e ezt a mondatot hallani? – ahogy Pál apostol fogalmaz a korintusi levélben: „²¹**Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.**” II Kor 5,21. Jézus szenvedett, hogy mi az Ő igazsága legyünk. Luthernek van egy olyan szép imádsága, amely nekem olyan sokat jelent és olyan szépen kifejezi az „azért a bűnért már valaki szenvedett” mondatot: „*Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok. Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet. Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.*”.

Ahogy ebben a történetben hallottuk, hasonlóképpen vette Jézus is magára az én meg a te „véres” ruhádat”, s adta nekem is, neked is azt a fehér ruhát, amit megígért „⁵**Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevééről az én Atyám előtt és angyalai**

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

előtt.” Jel 3,5. Amikor az ember átadja az életét Jézus Krisztusnak, bibliai szóval élve hitrejut, megtér, akkor egy ilyen „ruhaváltás” történik. Én átadom azt a „véres”, bűnökkel szennyezett ruhát, Ő pedig odaadja nekem azt a hófehér, tiszta ruhát. Micsoda „ruhacsere”? Ez a megváltás! Övé lett az enyém, enyém lett az Övé! Ennek megértése által juthatunk el a ma felolvasott Igénk lényegéhez. Hiszen, ha valaki számára valósággá vált Jézus szenvedésének oka, annak már nem a saját élete lesz fontos, hanem a másoké. Természetesen, mielőtt bárki félreértené ezt a mondatot, nem arról van szó, hogy a saját életünk nem fontos. Ne ápoljuk, törődjünk vele, gondoskodjunk róla. Dehogyan! Azt mondja az Ige: „**testetek a bennetek levő Szentlélek temploma**” I Kor 6,19. Van felelősségünk a testünkkel kapcsolatban, de Jézus itt a ψυχήν szót használja, amelynek értelme, jelentése: „teljes emberi egzisztencia” vagy egyszerűbben fordítva az „ember énje”. Látjuk, hogy az emberi ego az milyen. A siker, az elismerés, az élvezet után áhítozik az az „én”. Tapasztaljuk azt is, hogy az „én” ural-

kodik az életemben. Mindent csak én, én, én. A gyermek első szavai is az „én, engem, nekem, enyém”. Aztán ahogy nő az ember, ez az önzés valakinél kulturáltabban, konszolidáltabban, valakinél egészen látványosan erősödik. Rettenetes dolgokra képes az ember énje, egója. Az ember maga körül forog, mindent magának akar, minden róla szóljon, minden neki kell, minden az övé. Ilyen az az „én”. Erre mondja Jézus, „³⁹**Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt.**”. Sokan nem értik annak az éneknek a szövegét, amely így szól: „*Öld meg, ó, Jézusom bennem az ént*”. Itt nem arról van, hogy az embernek a személyiségét, a tudatát kell „megölnie”! Sokan félreértik ezt! De az „énjét, azt az önző énjét, azt meg kell tagadni! Ha valaki megtalálja, azaz az énjének él, az el fogja veszíteni előbb vagy utóbb. Felőrli önmagát, az énjét. Aki önmagának él, az előbb-utóbb belehal az egójába, elveszt maga körül mindent és mindenkit! Aki pedig lemond önmagáról, hátrébb helyezi magát, veszni hagyja az énjét, és már nem önmaga körül forog, hanem Jézusért odaad mindent, mert átélte, hogy Ő is odaadott mindent,

átélte azt, hogy azt az én „véres ruhámat” magára vette és a fehérret, a tisztát nekem adta, az megnyeri az életét. Annak igazán más lesz az élete. Annak az élete már nem az „én-jéről” szól, hanem Jézusról. Annak lesz igazán helyes önképe, énképe, mert Jézuson keresztül látja a saját életét. Akinél megtörtént ez a „ruhacsere”, az már az életváltozás hálájából cselekszik, követi Jézust és veszi fel a keresztet. Mert a Jézus-követés keresztthordozással jár. Ahogy az Atyának való engedelmissége Jézusnak keresztthordozással járt, úgy a Jézus-követés is keresztthordozással jár. Jézust vállalni ebben az életben, Őt követni az áldozattal jár. Aki ezt nem teszi, az nem méltó Jézushoz. Abban az időben és utána, amikor ez a mondat elhangzott, akkor a Jézus felvállalása sokaknak az életébe került. Ma is vannak olyan országok, ahol Jézus felvállalása halállal jár, vagy jobb esetben munkatáborral. A XXI. század egyik legsötétebb országa Észak-Korea. Ez az ország, ahol a keresztényeket a legsúlyosabban üldözik. Ez a keresztények iránti gyűlölet olyan pontra hágott, hogy itt hivatalosan nincs karácsony, Jézus Krisztust egy az egyben kiirtották az időszámításukból.

Egyedül az uralkodót, Kim Jong Il-t, illetve apját megengedett, sőt kötelező imádni. Az országban 30 munkatáborban szenved több, mint 200.000 ember, kegyetlen kínzások, nemi erőszak, kényszerített abortuszok, gyermekrablás és embertelen munka közepette. Köztük 70.000 embert a kereszténységük miatt ítélték el. Őket és családjaikat szabadon meggyilkolhatják Biblia birtoklásáért, vagy akár Jézus Krisztus nevének segítségül hívásáért. Árulóknak és ellenségnek vannak nyilvánítva, mert nem imádják a vezért. Többek közt 2009-ben egy fiatal anya került nyilvános kivégzésre, mivel több Bibliát osztott szét. Szüleit, férjét és három gyermekét bezárták, akik két éven belül a fogság és a kegyetlen kínzások következtében meghaltak. Minden időben akár a császárok korában, akár a diktátorok korában egyetlen egy módon lehetett az életüket megmenteni, ha megtagadták Jézus Krisztus. Elkerülhető lett volna a „mártírság”. A halálraítélt életét bárki visszanyerhette, ha megtagadta Jézust. De sokan hűségesek maradtak Jézushoz, nem tagadták meg, ezért mondja Tertullianus – amikor üldözték a keresztyéneket és keresztyénnek lenni egyenlő volt a

halállal és a mártírsággal – „*Keresztyének vére magvetés lett!*”. Hűek tudtak maradni Jézushoz. Ez az életükbe került. Ők valóságosan elveszítették életüket, de nyertek örök életet. Azért vállalták Jézust, mert átérték személyesen az életükben, hogy Jézus is felvállalta őket a kereszten. Meghalt bűneikért, azt a bizonyos „véres”, szennyes, bűnös ruhát ők is átadhatták Jézus Krisztusnak és fehér, tiszta ruhát kaptak Jézustól. A ruha a Biblia szótárában az életet jelképezi. A véres, szennyes, bűnös ruha, a bűnös életet, a fehér, tiszta ruha pedig a megtisztított életet jelenti. Sokan megkapták, sokan átérték ezt a „ruhacserét”, sokaknak az életet jelentette az a mondat: „*Azért a bűnért már valaki szenvedett*”. Neked volt már ilyen „ruhacseréd”? Személyessé vált számodra az a mondat, mentél-e már oda az Úrhoz őszintén, összetörve, „véres”, szennyes ruhában, s hallottad-e már azt a mondatot, „Fiam, azért a bűnért már valaki szenvedett!”.

Adja az Úr, hogy minél többen megértsék ezt a „ruhacserét” és minél többen átélhessék Jézus Krisztus szenvedését, halálát, mindazt, ami érted és értem történt. Ámen!